
Liliový palác

Bezbranná vášeň

Hannah Conrad

Maximilian von Seybach vystoupil z kočáru taženého dvojspřežím a kočí mu přidržoval dveře. Vděčně na Xavera kývl, když mu podával jeho hůl. Dlouhá cesta ho vyčerpala a noha ho bolela. Od jezdeckého úrazu v mládí trpěl pseudoartrózou, špatným srůstem zlomeniny, proto teď potřeboval malou oporu. Na úpatí schodiště u hlavního vchodu sevřel pevněji zlatého sokola tvořícího rukojeť ebenové hole. Vystupoval po čtyřech stupních k Liliovému paláci, klouby na prstech mu zbělely. Pravou holení mu projelo bolestivé bodnutí vycházející z jizvy, která mu už mnoho let hyzdila kůži. Pod dobráckým pohledem svého komorníka Maximilian konečně došel k honosnému portálu. Albrecht, na němž by nikdo nepoznal jeho pětadesát let, mu sňal z ramenou cestovní plášť a vlídně na něj kývl. „Vítejte doma, pane doktore von Seybachu.“

„Děkuji mnohokrát.“ Maximilian mu podal i hůlku, protože před rodinou nechtěl projevit bolest. Nenáviděl, když na něm byla patrná slabost.

Vešel do zimní zahrady se sytými zelenými rostlinami, která sloužila jako vstupní hala. Na vyleštěné mramorové podlaze se odrážely plamínky svíček ze stříbrných lustrů. Hedvábné polštáře na rudém divanu ho doslova zvaly, aby si dopřál malý odpočinek, stiskl však zuby a šel dál. Snažil se nekulhat. Naštěstí bude společnost nejprve večeřet ve velké jídelně v přízemí. Zatím tedy zůstane ušetřený dlouhého výstupu do horních pater.

Prošel halou a nenápadně se rozhlédl. Nebyla tady. Samozřejmě ne. Maximilian pocítil lehké píchnutí u srdce. Před necelým rokem se tady poprvé potkal s novou služebnou Louisou. Ještě pořád měl před očima, jak tady

stála, plachá a tak trochu ztracená. Toho dne vlastně čekal na Augustu von Schönburg, kterou babička pozvala na čaj. Opět jedna šlechtična, se kterou se bude při konverzaci nudit a se kterou nemá v úmyslu se oženit. Rozhodl se tedy, že zkrátka odejde, zvláště když komtesa von Schönburg nepřišla včas. A protože ho navíc rozzlobilo, že už se zase babička pokouší přinutit ho k údajně přiměřenému manželství, opravdu se tentokrát rozčílil.

„Nebudu přijímat na čaj někoho, kdo mě vůbec nezajímá,“ vysvětlil rázně babičce. „A ještě ke všemu přijde pozdě. Co mám s takovou partií dělat? To si můžu stejně dobře vyjet na koni s Alexandrem a Leopoldem.“

„Určitě tu bude každým okamžikem, kdoví, co jí do toho přišlo. A ty tady zůstaneš a pozdravíš ji, jak se sluší,“ trvala na svém Henriette.

Se vztyčenou hlavou vyšel Maximilian z přijímacího salonu v prvním patře, přistoupil k zábradlí a pohlédl dolů. K jeho překvapení tam opravdu stála žena, nikoli však Augusta von Schönburg, nýbrž Louisa.

Zacukalo mu v koutcích úst, když uviděl nesměle působící služebnou v tmavohnědých šatech. Původně si jen chtěl dovolit žert s babičkou a přehnaně nahlas zvolal: „Na mou věru, babičko, je tady! Tak to půjdu svou nastávající pozdravit.“ Poněkud neobratně sešel po schodišti, vzal dívku za ruku a jemně ji přiblížil ke rtům. Když potom vzhlédl, stál přímo proti Louise, pohlédl jí do temně modrošedých očí a zatajil se mu dech. To je zářivá tmavomodrá barva, jasná jako nebe v zimním ránu, procházelo mu hlavou. Na okamžik zapomněl na všechno kolem sebe, zapomněl, kam chtěl jít a proč byl tak rozzlobený.

„Dovolíte, má drahá?“ zašeptal a naznačil polibek na ruku. V tom okamžiku měl pocit, že se hra změnila v cosi vážného.

„Maximiliane!“ zazněl halou hlas Henrietty von Seybach. „Nezesměšňuj se. Víš stejně dobře jako já, že to je naše nová služka.“

„Ach, to je opravdu velká škoda,“ odpověděl Maximilian s povzdechem, protože chtěl situaci dodat aspoň trochu lehkosti. Ale všiml si, že Louisu jeho slova zarmoutila, protože sklopila oči a upírala je na podlahu. Aby to napravil, obrátil se k portrétu matky v životní velikosti, vytáhl z vázy jednu lilii a podal ji Louise. Byla to jen chabá omluva, ale aspoň nějaká, která ho ochránila, aby se před babičkou nezesměšnil.

„Nu, a protože ta, kterou jsi pro mě vyvolila, se tu zřejmě dnes vůbec neobjeví, využiji svůj čas smysluplně a nenechám už své přátele dlouho če-

kat.“ Maximilian před Louisou lehce pozvedl cylindr a vyšel nejkratší cestou ze dveří.

Při té vzpomínce nyní zabloudil pohledem na impozantní schodiště a potom na strop. Působivá skleněná kopule za dne zachycovala sluneční světlo, tisíckrát paprsky lámala a jejich záře dopadala na mramorovou podlahu jako nespočetné tančící střípky duhy. Když služebnictvo večer zhaslo světla, byly za jasných nocí sklem kopule vidět hvězdy.

U balustrády v druhém patře zahlédl Maximilian svou babičku Henriettu von Seybach, ženu, z níž vyzářovala důstojnost a grácie. Zamával jí, hračka však jen formálně kývla hlavou.

Ach, babičko, pomyslel si Maximilian, kdy konečně odložíš hrdost a projevíš své skutečné city? Věděl, jak velkou radost má z jeho návratu. Pohlédl teď na obraz téměř v životní velikosti visící po levé straně schodiště. Také dnes před ním stála vysoká váza s velkou kyticí lilíí. Eloise von Seybach ve zlatém rámu vítala každého návštěvníka svým dobrotivým pohledem. Jistě by si nenechala vzít možnost projevit radost z příjezdu syna a pozdravila by ho vřelým objetím. Od její smrti uplynulo již šest let – ale bolest byla stále stejně velká jako tehdy. Jak velmi ji postrádá!

„Maxi, tak už jsi zase tady! Konečně!“ To byl Isabellin hlas a v tom okamžiku se k němu sestra rozběhla a bouřlivě ho objala.

Maximilian měl co dělat, aby se udržel na nohou, tak prudké bylo uvítání nejmladší členky rodiny. Jistě ani to babičce neušlo a později Isabelle řádně vyčíní. Takové chování se pro komtesu von Seybach nehodí.

„Já jsem tak strašně ráda!“ zvolala Isabella.

„Taky jsem se už nemohl dočkat, sestřičko. Ukaž se mi.“ Maximilian jí položil ruce kolem pasu a posunul ji kousek od sebe – s úlevou, že se o ni takto nepozorovaně může opřít. „Vypadáš dobře. Určitě díky mnoha návštěvám v divadle.“ Zamrkal na ni a Isabela s pochopením mrknutí opětovala.

Vzápětí k němu vyrazil kaštanově hnědý dlouhosrstý pes s úzkou hlavou a štíhlým tělem. Jeho hluboký štěkot se odrazil od mramorové podlahy. To byl Caesar, Isabellin irský setr. Leopold, Maximilianův přítel a soused von Seybachů, ho začátkem roku po jednom lovu přivedl Isabelle, protože pes vzhledem ke svému věku už nemohl vykonávat své povinnosti. Isabella, milovnice zvířat, si ho okamžitě nechala. Ostatní čtyři Isabellini psi byli pravděpodobně zavřeni v křídle pro služebnictvo. Příliš často způsobili při příchodu hostů nějakou nepřístojnost. Maximilianova sestřenice Johanna měla

co dělat, aby Caesara udržela na vodítku, ale nepodařilo se jí přitáhnout ho zpátky, pes teď vyskočil na Maximiliana a opřel se mu předními tlapami o břicho. Maximilian se zapotácel, couvl o krok a podařilo se mu udržet rovnováhu. Následovalo pořádné olíznutí obličej, po kterém se zatvářil poněkud překvapeně i potěšeně.

„Caesare, ty divochu!“ pokáral sestřina psa, avšak láskyplně mu hladil malou bílou náprsenku.

„Promiň,“ omluvila se Isabella a hned psa vzala za obojek a odtáhla od Maximiliana. „Ale víš, jaký je. Z toho, že jsi konečně tady, má stejnou radost jako my.“

„Nic se nestalo,“ hladil Maximilian s úsměvem po hlavě psa, který na něj upíral oddaný pohled.

„Tak to jsem s ním přišla z procházky právě včas,“ ozvala se Johanna. „Už jsem se divila, proč venku na vodítku tak táhl. Zdravím tě, Maximiliane.“ Sestřenice ho rovněž objala a naznačila polibek na tvář. Pravděpodobně ani to nebude babička schvalovat, Johannina horká krev se jí nelíbila už loni, když sestřenice přijela. Kromě toho Johanna s medově plavými vlasy a zelenýma očima popletla hlavu většině mužského světa v Mnichově. Především Alexandrovi, jeho nejlepšimu příteli.

„Tak kde to je?“ zeptala se Isabella.

„Co myslíš?“

„No dárek pro mě. Já přece vím, že jsi mi něco přivezl.“

Maximilian se usmál. Z delších cest se nikdy nevracel s prázdnýma rukama. A teď, po šestitýdenní studijní cestě do Montpellieru, se tím více těšil na rozzářené obličej své nejmilejší, až jim předá pro každého speciálně vybrané překvapení. Vždy s nějakou maličkostí pamatoval i na služebnictvo, koneckonců patřilo k domu stejně jako rodina a těšilo ho vidět radost v jejich tvářích, když rozbalili balíček, protože takové okamžiky pro ně byly něčím neobvyklým.

„Xaver a Albrecht teď vynášejí zavazadla z kočáru,“ odpověděl. „Už jsem jim nařídil, aby nejprve přinesli cestovní brašnu do přijímacího salonu a teprve potom mé věci nahoru.“

„Teď ale toho chlapce nech na pokoji, ať si nejprve zvykne, že je zase doma,“ zazněl halou zvučný hlas Carla von Seybacha. „Vítej doma, synu.“ Pán domu láskyplně poklepal Maximilana po rameni. Po něm syn zdědil

postavu, výraznou čelist a tmavě hnědé vlasy, které však otci již úplně zešedivěly. „Jak vidím, cesta ti neuškodila.“

Maximilian přikývl. Hodně pro něj znamenalo, že otec uznával jeho snahy stát se lékařem. Carl von Seybach zpočátku nebyl synovými plány nadšený, protože si pro něho přál postavení u dvora. Avšak po Eloisíně smrti Maximilianovo přání nesmírně narostlo. Chtěl pomáhat lidem, bojovat proti souchotinám, aby už nikoho nezabily. Osobní osud mu byl hnací silou a studoval ještě horlivěji než dříve. To uznal i otec a od té doby ho podporoval. Po ukončení studia synovi pomohl zorganizovat studijní cestu do Montpellieru a Maximilian si tam opět uvědomil, jak naléhavě je zapotřebí dobrých lékařů, především tam, kde lidé stále ještě nedosáhli na řádnou lékařskou péči. Ve francouzském městě viděl, jak velké je utrpení ve spodních společenských vrstvách.

„Pojď, přijíme si na tvůj návrat.“

„To snad ještě počká, dokud se můj vnuk slušně nepřivítá i se mnou. *Chaque chose en son temp*,“ ozvala se Henriette von Seybach. „Konec konců neletím s vlajícími sukněmi po chodbách jako hříbě bodnuté tarantulí, abych všechny předběhla při uvítací ceremonii.“

To bylo rýpnutí určené Isabelle. Maximilian stěží zadržel smích. Jako kdyby se v jeho rodině při neoficiálních příležitostech někdy při uvítací ceremonii dbalo na pořadí podle rodinné hierarchie. Ale bylo zjevné, že jeho babička coby nejstarší člen rodiny byla dotčena, že ji nepozdravil jako první – nehledě na tichý pozdrav pouze mezi nimi.

Henriette von Seybach důstojně scházela po posledních schodech a blížila se ke skupince, přičemž špička hole tükající do mramoru byla ozvěnou jejích kroků. „Pozdrav tě Bůh, Maximiliane.“ Vztáhla k němu ruku a dovolila mu, aby na ni vtiskl políbení.

„Babičko...“, Maximilian naznačil poklonu, avšak nespustil z ní pohled. Byl příliš zvědavý, zda Henriette von Seybach dokáže zachovat přísnost. Nedokázala. Na okamžik jí zacukal koutek úst, což v něm vyvolalo skrytý úsměv. Věděl, že babička chce pro své potomky jen to nejlepší, jakkoli tvrdě to vždy projevovala. Caesar strkal čumákem do Maximilianovy ruky, kde zřejmě hledal nějaký pamlsek, a olizoval mu dlaň, zatímco Maximilian mlsného psa druhou rukou drbal za ušima.

„Isabelle, prosím tě, postarej se, ať to zvíře konečně opustí vstupní halu,“ přikázala Henriette vnučce.

Isabella převzala od Johanny vodítko a předala je služebné. Johanna ve stejném okamžiku nenápadně pohlédla ke vchodu. Určitě už toužila po Alexandrově příchodu.

„Ale teď jdeme do přijímacího salonu,“ rozhodl Carl von Seybach. „Tam na nás čeká dobrý aperitiv. Ročník sedmáct set devadesát osm, Sherry Fino, třicet let zráló v sudu. Takové dobře strážené poklady nám Bertí servíruje jen při zvláštních příležitostech.“

Henriette obrátila oči ke stropu nad synovým odborným úvodem. Na rozdíl od Isabelly, která se chichotala a zavěsila se do bratrovy paže. Ten to velmi rád přijal, protože se o ni mohl opírat. Za nimi šla Johanna. Spolu pak po schodech k přijímacímu salonu stoupali Carl a babička. Uvnitř je už očekával sluha se stříbrným podnosem a nabízel sherry. Maximilian vzal sklenku a připil si s otcem.

„Na tvůj návrat!“ pronesl zvučně přípitek pán domu a všichni pozvedli sklenky.

Maximilianovi se ulevilo, když konečně usedl do křesla potaženého jedlově zelenou látkou a mohl nohu natáhnout před sebe. Postavil sklenku se zbývajícím sherry na stolek z ořechového dřeva a dal pokyn Albrechtovi, aby mu podal cestovní tašku, ve které byly zabalené dárky pro rodinu.

„Tohle je pro tebe,“ podával Isabelle balík velikosti kola od vozu.

Sestra zvědavě roztrhla papír a rozzářila se, když uviděla v krabici na klobouky uložený elegantní klobouk ze zářivě žlutého hedvábí ozdobený perem, vedle kterého byla na krepě připevněná ještě velká hedvábná květina. Sourozenci si krátce vyměnili pohled, který Maximilianovi potvrdil, jak ráda v něm bude Isabella zkoušet jednu ze svých divadelních rolí.

„Ach, Maximiliane, ten je úžasný pro mou divadelní...“ zarazila se. „Divadelní návštěvu,“ dopověděla za okamžik.

Maximilian se usmál. Potom předal balíčky Carlovi a babičce. Otec záhy zhluboka nosem natáhl šňupavý tabák s třešňovým aromatem a Henriette von Seybach si vkusnou broží ozdobila límec černých, krajkami zdobených šatů – po manželově smrti šaty jiné barvy nenosila.

Krátce poté vešel Alexander, na něhož Maximilian také nezapomněl. Když se s přítelem pozdravil, podal sestřenici balíček s hedvábnými, stříbřitě bílými rukavicemi. „Módní doplněk, který se právě nosí nejen v Montpellieru, nýbrž i v Paříži,“ ujistil ji. Kamarád z mládí dostal lahev francouzského koňaku. „Abychom zase mohli užívat společné večery,“ žertoval

Maximilian. „Jak jsem slyšel, od té doby, co jsi zasnoubený s Johannou, tě člověk už sotva někde vidí.“

Alexander si s úsměvem pročísl tmavohnědé vlasy. „No, až jednou najdeš tu pravou ženu, také se naučíš ocenit chvíle ve dvou s budoucí manželkou.“

„Doufám, že to bude trvat ještě nějakou chvíli,“ odpověděl Maximilian. Chtěl se raději věnovat výzkumu v medicíně, a ne se ukazovat na plesech a hledat tam ženu, aby splnil své povinnosti pokračovatele rodu. Vychutnával si svou nezávislost a měl v úmyslu při ní setrvat tak dlouho, jak jen to bude možné.

„Teď, když jsme v plném počtu, pojďme ke stolu,“ rozhodl Carl von Seybach „Je třeba ještě leccos nového sdělit.“

Rodina následovala pána domu do přilehlé jídelny. Před okny, která za dne dopřávala pohled do ulice Ludwigstraße, byly zatažené zlatožluté závěsy a sál se nořil do teplého světla svíček. Křišťálový lustr nad širokým jídelním stolem zářil jako broušené diamanty a Maximilian si živě dovedl představit, že ho dnes v poledne ještě jedna ze služek znovu naleštila. Henriette nařídila, aby byl prostřen sváteční míšeňský porcelán se zlatými okraji. Maximilian pocítil nával slabosti, který v žádném případě nezpůsobilo před chvílkou vypité ovocně natrpklé sherry. Když babička dala takto prostřít, měla pro to pádný důvod. A o jakých sděleních se prve zmínil otec?

Podávala se mrkvová polévka a Maximilian pozoroval přítomné služebnictvo. Dnes u stolu obsluhovaly Cilli, Bärbel a Matthias. Anna chyběla, avšak místo ní uviděl Louisu. Zřejmě se služka, která obvykle jako pokojská vykonávala ty nejpodřadnější práce, v době jeho nepřítomnosti u hospodyně Afry Haberlové osvědčila. Potěšilo ho to a po tváři mu přelétl úsměv, jejich pohledy se setkaly, když klidnou rukou nalávala víno do Isabelliny sklenky.

Rychle uhnula pohledem, ale zahlédl její bystré, jasné oči. Způsobil to tmavý stejnokroj služebnictva, že dnes zářily obzvláště sytou šedomodrou barvou – nebo snad to bylo hustými řasami, které je lemovaly? Maximilian by se v nich dokázal ztratit...

Po prvním chodu se přešlo od nezávazného povídání k choulostivějším tématům.

„Protože loňského roku dala Konstanze von Crailsheim své slovo baronovi, nezbyvá už v této plesové sezóně mnoho dobrých partií,“ promluvila babička. Maximilianovi, který si právě chtěl pochutnat na dalším krajíčku

chleba, při těch slovech málem zaskočilo. Musel se ovládat, aby otráveně nepovzdychl.

„Jak to?“ zeptal se. „Myslíš, že naše Isabella je ještě příliš mladá, aby byla letos považovaná za nejlepší partii?“

Isabella na něj varovně pohlédla a pobaveně se zasmála, avšak maskovala to zakašláním do ubrousku, kterým si zakryla ústa. Byla šikovná herečka, to bylo zřejmé, i když své schopnosti nikdy nebude moci předvést na jevišti. Oba sourozenci věděli, že babiččiným sňatkovým plánům nedokážou uniknout, ale tropili si z nich žerty, aby Henriettu pozlobili.

„Ty moc dobře víš, jak to myslím,“ odpověděla babička s přísně staženými rty.

„Ale máš pravdu, babičko, i naši Johannu na začátku roku stáhl z trhu, jak obvykle říkáš, můj milý přítel Alexander.“

„Podle mého názoru trochu moc předčasně,“ opáčila Henriette ostře a zamračeně pohlédla na Johannino břicho. „O tom uspěchaném zasnoubení se proslýchá leccos.“

„Jsem si jistý, že by tě informovali jako první, kdyby k tomu byl v tomto ohledu nějaký důvod,“ odpověděl Maximilian důrazně zdvořilým tónem.

Alexander na kamaráda zamrkal a Johanna strnule upírala pohled na talíř. Zřejmě toto téma v rodině von Seybach stále ještě vyvolávalo nesvár.

„Synu, tvoje babička tím původně chtěla vyjádřit, že je velmi důležité, aby sis brzy našel uznávanou partii,“ vmísil se Carl von Seybach.

„Proč?“ zeptal se Maximilian s rostoucí nelibostí. „Vždyt dosud nebyl žádný důvod ke spěchu.“ Naopak si vychutnával, že mu coby dědici titulu a jedinému synovi rodiny byly přiznané téměř všechny možné svobody. Proč mu najednou chtějí stanovit hranice?

V myšlenkách rychle procházel všechny své údajné „přechýny“, ale s výjimkou toho, že nedávno dal košem Heleně von Riepenhoff a na dvorních plesích a tanečních večírcích se vždy držel stranou od tanečního parketu, si nebyl žádného provinění vědomý. Proč tedy tohle naléhání?

Chtěl se přímo zeptat, ale vešlo služebnictvo, aby servírovalo další chod: vepřovou pečení s pórkem, hráškem, zelenými fazolkami a brambory, tmavou omáčkou a k tomu vynikající červené víno. To bylo Maximilianovo oblíbené jídlo – něco tady nehraje. Jestli ho otec a babička opravdu chtěli přivést k rozumu, nepokoušeli by se získat si ho takovou večeří.

Služebnictvo se stáhlo ke stěně jídelny, připravené kdykoli na talíře přidat Bertin výborný pokrm. Maximilianův pohled sklouzl přes Bärbel a Cilli a opět ulpěl na Louise. Měla na sobě jiné šaty, než dosud nosila, nyní byla oblečená do šedivého, černě proužkovaného stejno kroje služebnictva, přes něj měla uvázanou sněhobílou zástěru a vlasy stažené do pevného uzlu pod čepečkem lehce nasazeným na stranu. Škoda, obvykle se jí kolem kulatého obličejce vlnilo několik volněných pramének a dodávalo jí půvab, jaký měly Isabelliny panenky. Přísnost a soustředěný pohled se k ní vůbec nehodily. Zřejmě byla velmi nervózní. Maximilian to pozoroval na jejím strnulém postoji. Třebaže se snažila držet rovná záda a podnos v rovině prsou – když se na ni pozorněji zadíval, viděl, jak se jí stříbrný podnos lehce chvěje v rukou. Na krásně vykroužených rtech nebylo ani stopy po úsměvu, jen výraz napětí. Nebohé děvče, pomyslel si a opět mu podivně zjihlo srdce.

„Maximiliane, situace se má tak, že jsem pro tebe u dvora mohl zařídít úctyhodné místo,“ vzal si slovo otec „Měl by ses stát příštím královým osobním lékařem.“

„Co prosím?“ Maximilian na něj nevěřičně pohlédl. O takových otcových snahách do této chvíle vůbec netušil a nikdy by ho o nic takového nepožádal. Našel si místo v nemocnici, kam chtěl na podzim nastoupit, a v hloubi duše snil o vlastní ordinaci. Už jen představa, že bude v budoucnosti sloužit u dvora a pečovat o královo zdraví, se mu ze srdce protivila. Maximilian chtěl vědecky pracovat, pomáhat a nějak pohnout poměry ve světě. Zcela určitě se nechtěl starat o bolístky šlechtice, který měl na práci něco důležitějšího než s údajnou nemocí ležet v posteli a spekulovat o svých dalších vladařských záměrech.

„Zvýšíš tak úctyhodnost naší rodiny,“ prohlásil hrdě Carl von Seybach. „Můj syn, králův osobní lékař.“

Maximiliana přešla chuť k jídlu, přestože Berti se opět jednou s vařením vyznamenala. Odložil příbor s rodinným erbem, špičkami prstů přešel po klíči gravírovaném nad helmou, nad kterou se vznášela koruna – znamení, jak blízko měla jeho rodina ke královskému rodu.

„A abys tam mohl úctyhodně vystupovat a přiměřeně se ukazovat na plesích a ve společnosti, postarala jsem se o to, abys měl po boku ženu, která se k tobě bude hodit,“ dodala babička. „Sophie de Neuville v nejbližších dnech očekává tvou návštěvu. S její rodinou je všechno domluveno, už jste skoro zasnoubení.“

„No já snad špatně slyšel!“ vykřikl Maximilian vztekla a vyskočil ze židle tak prudce, že zavržala na prkenné podlaze.

V tom okamžiku se ozval zvuk padajícího kovového předmětu, následovaný zděšeným výkřikem. Všechny pohledy se obrátily ke krbu s otevřeným ohněm, kde Cilli a Matthias klečeli vedle Louisy, která rukama sbírala brambory z koberce.

„Můj krásný hedvábný koberec!“ vykřikla polekaně Henriette.

„Je po bramborách!“ uniklo Alexandrovi, jemuž zřejmě na srdci leželo vynikající jídlo více než zařízení jídelny Seybachových.

Carl von Seybach jen nepatrně zavrtěl hlavou a Johanna, Maximilian a Isabella soucitně hleděli ke služebným.

„Rychle, přines kbelík a všechno potřebné k čištění!“ přikázala Cilli Bärbel, která stála jako solný sloup a přihlížela výjevu.

V následujícím okamžiku vrazila do dveří jídelny Afra Haberlová. Hluk zřejmě slyšela z chodby.

„Bože můj!“ vykřikla a zakryla si rukou ústa. „Strašně mě mrzí, co se tady stalo,“ obrátila se zároveň k rodině. „Mnohokrát prosím za prominutí.“

„Vidíš, přesně tohle se přihodí, když padnou tak nepřijatelné návrhy. A pokud jde o mou odpověď, pak zní: ‚Ne!‘ V obou případech!“ obrátil se k otci. Vzal svou sklenku vína a naráz ji vypil. Potom pevným krkem zamířil ke dveřím, za což mu noha poděkovala palčivou bolestí šlehající tělem jako plamen. Procházel kolem služebných, které čistily hedvábný koberec, a sevřelo se mu srdce při pohledu na Louisu, jak klečí na zemi, snaží se odstranit následky svého selhání a tváře jí hoří studem.

Zvedla hlavu a jejich pohledy se na zlomek vteřiny setkaly. V modrošedých očích jí stály slzy. Maximilian stiskl rty. Nemohl pro ni udělat nic. Později si jistě vyslechne přísné kázání od Afry Haberlové a dostane spoustu další práce navíc. Nepříslušelo mu nařizovat něco hospodyni. Bylo na Henriettě, aby rozhodla o tom, že trest bude mírný, avšak jak znal svou babičku, nebude mít s Louisou slitování. To v něm ještě více roznítilo vztek a opustil jídelnu se vztyčenou hlavou. Pravou nohu za sebou vlekl, což ho ještě více rozzuřilo.

Přeložil Jan Mrlíki